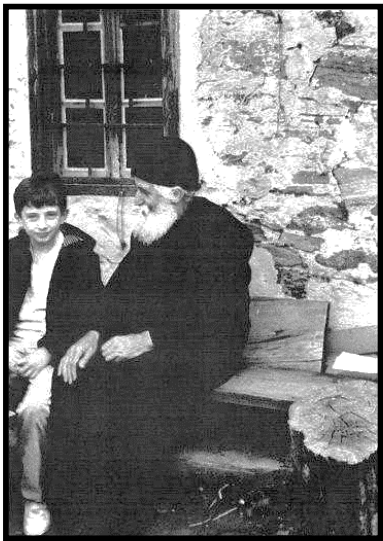

CUVIOSUL PAISIE AGHIORITUL

EVLA VIA EXTERIOARĂ

Cel care are multă credință și evlavie adevărată se hrănește din ceva înalt, duhovnicesc, care nu se poate descrie. Există însă unii care au evlavie seacă, exterioară. Unii din

aceștia spun sec: *“Acum, deoarece am intrat în biserică, trebuie să stau cu atenție, nu trebuie să mă mișc, trebuie să-mi plec capul; trebuie să-mi fac cruce astfel!”*. Unii se poate să se clatine în privința credinței și totuși stau în picioare pe toată durata privegherii.

Părinte, sunt neliniștiți de ceva, caută ceva și de aceea fac aceasta?

Au ceva înlăuntrul lor. Sunt bune acestea, dar să le simtă cineva înlăuntrul său, să nu se facă numai la exterior. Una este să-ți scoți pălăria atunci când intri în biserică, din evlavie, și altceva este s-o scoți deoarece vrei să-ți răcorești capul. Evlavie se vede din felul în care ne împărtășim, din felul cum luăm anafora etc.

Sursa: Cuviosul Paisie Aghioritul, *Cuvinte duhovnicești*, Editura Evanghелиsmos, București, 2003

PROGRAMUL LITURGIC

- **Marti:** 05 august / 18:00 – Vecernie și Litie
- **Miercuri:** 06 august / 08:00 – *Utrenia și Sfânta Liturghie → Schimbarea la Față a Domnului*
- **Vineri:** 08 august / 18:00 – Sfântul Maslu
- **Sâmbătă:** 09 august / 18:00 – Vecernia
- **Duminică:** 10 august / 08:00 – *Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a IX-a după Rusalii (Umblarea pe mare - Potolirea furtunii) → Sfântul Mare Mucenic Lavrentie arhidiaconul; Sfântul Sfințit Mucenic Xist, episcopul Romei, Sfântul Mucenic Ipolit*

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

„Cel ce învață pe om cunoștința, Domnul, cunoaște gândurile oamenilor, că sunt deșarte.
Fericit este omul pe care îl vei certa, Doamne, și din legea Ta îl vei învăța pe el.” (Psalmul 93, 10-12)

♦ Nr. 82 / 03 august 2014 ♦

SFÂNTUL NICOLAE VELIMIROVICI

ȘTII TU OARE, FIULE?

De ce se închid norii când câmpiile sunt însetate de ploaie, și se deschid atunci când câmpiile nu vor ploaie? Din pricina răutății oamenilor, firea s-a tulburat și și-a lepădat rânduiala.

Știi tu oare, fiule, de ce țarinile rodesc slab primăvara, iar vara dau recoltă proastă? Pentru că și fiicele oamenilor își urăsc rodul pântecelor lor și îlucid în plină creștere.

Știi tu oare, fiule, de ce izvoarele seacă și roadele pământului nu mai au gustul de odinioară? Din pricina păcatelor oamenilor, prin care a intrat neputința în toată firea.

Știi tu oare, fiule, de ce neamul biruitor rabdă înfrângeri din pricina neînțelegerii din lăuntru și din pricina vrajbei, și mănâncă pâinea amărâtă de lacrimi și urâciune? Deoarece i-a biruit pe vărsătorii de sânge din jurul său, dar nu i-a biruit pe cei din lăuntru.

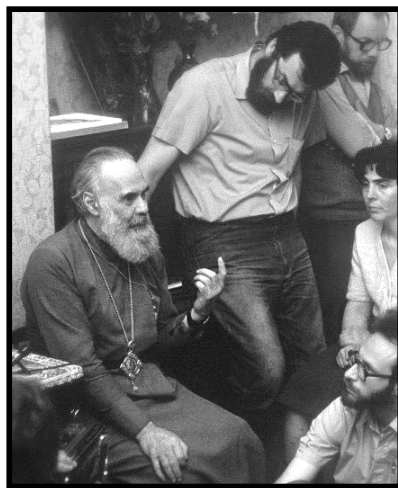
Știi tu oare, fiule, de ce maica nu își poate îndestula fiii? Pentru că, alăptându-i, nu le cântă cântecul dragostei, ci cântecul urii față de vecini.

Știi tu oare, fiule, de ce oamenii s-au urâțit și au pierdut frumusețea străbunilor? Din pricină că au lepădat chipul lui Dumnezeu, care din lăuntru, din suflet, dăruiește frumusețe feței, și au pus pomezi pământești.

Știi tu oare, fiule, de ce s-au înmulțit bolile și înfricoșătoarele moliime? Pentru că oamenii au început să creadă că sănătatea este furată de la natură și nu dăruită de Dumnezeu. Iar ceea ce e răpit cu sila, cu îndoită silă trebuie apărut.

Știi tu oare, fiule, de ce oamenii se luptă pentru pământ și nu se rușinează de asemănarea lor cu cârțițele? Pentru că pământul le crește prin inimă, iar ochii văd doar ceea ce crește în inimă. Și pentru că, fiul meu, păcatul prea mult îi slăbește în lupta pentru ceruri. Nu plânge, fiule, în curând Domnul va veni și va îndrepta toate.

Sursa: Sfântul Nicolae Velimirovici – *Inima în Marele Post*, Ed. Predania, 2010

MITROPOLITUL ANTONIE DE SUROJ

CUM SĂ NE SPOVEDIM

Sunt întrebat adesea cum ar trebui să ne spovedim. Iar răspunsul cel mai direct și cel mai important ar putea fi formulat astfel: spovedește-te ca și cum ar fi ultima dată când te

poți pocăi pe acest pământ pentru întreaga ta viață înainte de a păși în veșnicie și de a te arăta în fața judecății lui Dumnezeu, ca și cum ar fi ultima clipă a vieții tale în care poți încă îndepărta straturile de fard de pe fața vieții tale plină de nedreptate și de păcat, pentru a intra liber în împărăția lui Dumnezeu.

Dacă am percepe astfel spovedania, dacă am veni la spovedit nu doar imaginându-ne, ci știind în mod real că putem muri în orice ceas, în orice clipă, atunci nu ne-am mai pune atâtea întrebări inutile. Spovedania noastră ar fi fără milă față de noi înșine, sinceră și adevărată. Spovedania noastră ar fi directă și n-am mai evita cuvintele care ne-ar așeza într-un tablou penibil, ofensator și umilitor, ci le-am pronunța pe un ton de adevăr zdrobitor pentru noi înșine. N-am mai fi nepăsători la ceea ce trebuie spus și la ceea ce nu trebuie spus, am spune tot ceea ce conștiința noastră ne mărturisește că ar fi minciună sau păcat, tot ceea ce ne face nedemni de statutul de ființe umane. N-ar mai exista atunci în inima noastră sentimente cum că ar trebui să ne protejăm de unele cuvinte brutale și nemiloase față de propria persoană, nu ne-am mai pune întrebări dacă trebuie să

spunem sau nu un lucru sau altul, pentru că vom ști ce putem lua cu noi în veșnicie și ce nu putem lua. Cam așa ar trebui să ne spovedim. Este foarte simplu, este uluitor de simplu, dar noi nu o facem pentru că ne este teamă de această nemiloasă și simplă verticalitate pe care ar trebui să o avem înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

Judecata nu va însemna faptul că Hristos ne judecă, judecata va însemna faptul că Îl vom vedea pe Cel pe care L-am omorât prin păcatele noastre și Care acum stă înaintea noastră plin de toată dragostea Sa. Iar pentru a evita această oroare noi trebuie să ne spovedim de fiecare dată ca și cum ar fi ultima noastră spovedanie, ultima clipă de nădejde înainte de a vedea această imagine.

Sursa: www.doxologia.ro, traducerea de Vlad Botez: www.pagesorthodoxes.net

